

Isabel Nashová McNealová

Isabelin plán na záchranu manželství zahrnoval tři věci: starý italský recept na ravioli se třemi druhy sýrů, vzpomínky na hezké společné zážitky a předsevzetí, že se už nikdy nezmíní o tom, co je s Edwardem rozděluje. Milovala svého manžela, milovala ho od šestnácti, a nechtěla ho ztratit. Stála u kuchyňské linky, na níž ležel recept, skoro nečitelně naškrábaný černým inkoustem, a vedle něj hrudkovitý, našedlý bochánek těsta na domácí těstoviny, který vlastnoručně uhnětla. Opravdu má vypadat takhle?

Isabel vzala z police nad linkou kuchařku *Italské pokrmy pro každý den* od Giady De Laurentiisové a nalistovala těsto na těstoviny. To její se Giadinu vůbec nepodobalo. Nevadí, začne znovu. Má ještě pět dní, aby si ten recept natrénovala. Naplánovala si, že příští úterý uspořádá oslavu desátého výročí svatby ve stylu posledního večera líbánek v Římě, kdy s Edwardem, teprve jedenačacetiletí a bláznivě zamilovaní, objevili úžasnou malou restauraci s venkovním posezením a dlouhou otevírací dobou. Narazili na ni jen pár kroků od fontány Trevi, do níž předtím házeli mince a něco si přitom přáli. Seděli u maličkého kulatého stolku pod srpkem měsíce, odněkud tiše hrála italská opera a byl krásný vlahý srpnový večer. Edward jí prozradil, že si u fontány přál, aby život zůstal navždycky takový jako teď, aby Isabel *byla* jeho ži-

votem. Přála si něco podobného. Nad raviolami se třemi druhy sýrů, které jim připadaly nadpozemsky dobré, jí Edward řekl, že ji šíleně miluje a vždycky milovat bude, a pak vstal, vzal ji za ruku a políbil ji tak dlouze a vášnivě, že tím naprosto okouzлил majitele restaurace, jenž je pak pozval dovnitř a dal jim recept na ravioli. Ve staré kuchyni vařila jeho staříčká matka, něco míchala ve velkých černých hrncích na plotně, a v dlouhých černých šatech, s orlím nosem a s tmavými vlasy sepnutými na zátylku do volného drdolu vypadala trochu jako čarodějnice. Pak se ale usmála, políbila je na obě tváře a napsala jim recept v italštině. Majitel restaurace jim ho přeložil a dopsal: *Matka tvrdí, že tenhle recept má kouzelnou moc a zajistí vám dlouhé a šťastné manželství.*

Isabel pak roky nosila složený papírek s receptem v peněženke. Původně plánovala, že bude ravioli vařit na každé výročí svatby, ale vždycky se to seběhlo tak, že s Edwardem buď šli do restaurace, nebo odjeli na dovolenou. Navíc kouzelná moc toho talíře raviol, o který se podělili na líbáncích, celé ty roky báječně působila. Isabel si nepotřebovala dlouhé a šťastné manželství ničím pojišťovat; vždyť ho měla. Až donedávna.

Až do chvíle, kdy se to manželství proměnilo ve studenou válku, protože Isabel začala toužit po něčem, co by neměla chtít ani potřebovat. Toužila po tom s vášní, která ji děsila a zároveň vzrušovala. Ještě nikdy v ní takhle zběsile netepal život. Často plakala – ve sprše, v supermarketu, v autě a pozdě večer v posteli –, protože to, po čem prahne, se nikdy nestane.

Vyhodila hrudkovité těsto, a když nabrala mouku do odměrky, zaslechla ode dveří do domu zašustění. Naklonila se, aby viděla do vstupní haly; pod dveře právě někdo

strčil obálku. Divné. Isabel si otřela ruce do zástěry a zamířila do chodby. Podpatky klapaly na naleštěné mramorové podlaze.

Na obálce ani v dopise, napsaném na obyčejném bílém papíře, nebyla zpáteční adresa ani podpis.

Váš manžel má poměr. Nevím, jestli to víte nebo chcete vědět. Vím jen, že jste ke mně jednou byla laskavá, a to v tomto městě není samozřejmé. Na vašem místě bych chtěla znát pravdu – a něco mi říká, že jste stejná jako já. Hemingwayova ulice číslo 56. Černý mercedes obvykle stojí u zadního vchodu okolo šesté večer.

Omlouvám se.

Isabel zalapala po dechu a upustila dopis na podlahu. Zvedla ho a znovu si ho přečetla. Edward? Má poměr? Zavrtěla hlavou. Kolena měla jako z rosolu, a tak si raději sedla na sofa vedle vchodu. Určitě je to omyl. Určitě.

Ano – je to omyl, usoudila. Paní *Omlouvám se* doručila dopis na špatnou adresu. Nejspíš je určený Sashé Fintonové odvedle. Dům Fintonových má stejně bílé stěny, červené dveře, černé okenice a cestičku vysypanou štěrkem jako ten McNealových. Sashin manžel na sousedských setkáních a narozeninových oslavách batolat nepokrytě flirtuje s jinými ženami.

Isabel bylo Sashi líto. Sousedka se vždycky chovala zdvořile. Když dnes ráno doprovázela zachmuřeného manžela k jeho autu, měla zjevně mizernou náladu, ale přesto Isabel zamávala.

Její manžel jezdí černým mercedesem, ne? Přesně jako Edward.

Prudce se nadechla, vběhla do obývacího pokoje a od-

hrnula z okna těžký závěs. Když si stoupla na špičky, přes bíle natřený plot z tepaného železa viděla příjezdovou cestu Fintonových. Parkovalo na ní jen Sashino stříbrné BMW, ale Isabel si stejně byla jistá, že mercedes Darina Fintona je černý. Mrkla na hodinky; bylo krátce po půl šesté. Třeba Darinův vůz nestojí na příjezdové cestě proto, že právě parkuje za domem číslo padesát šest v Hemingwayově ulici.

Odesla dopis i obálku do kuchyně, položila je na pult a dala na ně rajče jako těžítka, ačkoli by jí vlastně vůbec nevadilo, kdyby ten anonym odletěl oknem k nebi a pak daleko odtud. V tom případě by ale mohl přistát u dveří další ženy, která ví, že to mezi ní a jejím manželem šeredně skřípe a že jejich problémy začaly už hodně dávno. Ještě předtím, než mezi nimi vypukla studená válka. Přesně tohle o svém manželství věděla Isabel.

Ale že by měl Edward poměr? Ne.

Zamrkala, aby potlačila slzy, odměřila tři šálky mouky a nasypala je na dřevěný vál. Udělala v mouce jamku a vyklepla do ní čtyři vejce; dávala si pozor, aby vejce rozbíjela opatrně a zapracovávala je do mouky pomalu. Jakmile ale začala těsto hníst, ucítila pod dlaněmi, že je hrudkovité, ne hladké a pružné.

Dělá něco špatně.

Tahle část jejího plánu na záchranu manželství, vzpomínky na hezké společné chvíle, byla možná trochu praštěná, ale Isabel přesto doufala, že pokud napodobí ten poslední večer v Římě, kdy jim spolu bylo tak kouzelně, v Edwardovi se něco pohne. Chuť sýra ricotta a nasládlé omáčky marinara zapůsobí a Edward si vzpomene, jak spolu v Itálii seděli u stolku zalitého měsíčním světlem, a vybaví si, co tehdy k Isabel cítil a jak dobře

jim spolu bylo. Naplánovala, že si na sebe vezme ty roztomilé staromódní bavlněné šaty, ve kterých chodila na líbánkách, a prostře k jídlu na stolku v zahradě, pod hvězdami a měsícem. Do Itálie se sice nepřenesou, ale třeba by se daly přivolat tehdejší pocity. Třeba by se mohli vrátit zpět na začátek. Do prvních devíti let manželství, kdy bylo všechno tak krásné a ona se cítila v naprostém bezpečí.

Jenže za poslední rok se toho hodně změnilo. Právě proto měl její plán ještě jeden bod: už nikdy se nezmíní o tom, co je s Edwardem rozdělilo, co mezi ně vrazilo klín. O tom, co by chtěla, ale Edward ne.

Isabel zvedla rajče a znovu si přečetla dopis.

Černý mercedes obvykle stojí u zadního vchodu okolo šesté večer.

Ano, Edward má černý mercedes. Ale stejným autem jezdí Darin Finton, Carmichaelovi odnaproti a spousta dalších sousedů.

Zaslechla, jak na příjezdovou cestu Fintonových vjíždí vůz. Darin Finton vystoupil z tmavě *šedého* mercedesu. Ne z černého. Pomalu mířila k oknům na protější straně domu a cítila, jak jí podél páteře naskakuje husí kůže. Přes průsvitné záclony pohlédla na příjezdovou cestu Haverhillových. *Prosím, mějte černý mercedes*, pomyslela si a vzápětí jí došlo, že tím vlastně přeje Victorii Haverhillové nevěrného manžela. Ale před domem parkovaly oba vozy Haverhillových – a jeden z nich byl tmavě modrý mercedes.

Isabel strnule stála vedle klavíru a bála se dýchat, bála se pohnout.

Vím jen, že jste ke mně jednou byla laskavá, a to v tomto městě není samozřejmé...

Isabel byla neustále laskavá. Sasha Fintonová měla dobré a špatné dny. A Victoria Haverhillová? Ta byla nenesitelná.

Že by ten dopis byl vážně pro ni? Vracela se do kuchyně a v uších jí zněl klapot vlastních podpatků. Vždyť se s Edwardem oba snaží. Slíbili si, že se budou snažit.

„Nezlobte se, paní Isabel, ale takhle by to těsto vypadat nemělo.“

V kuchyni hospodyně Marian ukládala do skříněk nákup. Dívala se na bochánek těsta a mluvila milým tónem. Isabel ji už mockrát požádala, aby ji oslovovala jenom Isabel, ale Marian pokaždé zavrtěla hlavou a s úsměvem řekla: „Ne, paní.“

„Zůstanu tu a to těsto vám udělám,“ navrhla Marian. „Budete mít s panem Edwardem úžasnou večeři.“

Marian k nim chodila dvakrát týdně a občas jim i uvařila. Pracovala pro ně celých těch pět let, co žili tomhle rozlehlém domě ve Westportu ve státě Connecticut. V domě, který byl pro dva až příliš velký. Marian se občas lišácky usmála a prohodila, že z té ložnice s francouzskými dveřmi a klenutými okny v prvním patře by byl krásný dětský pokoj. „Jako z pohádky.“

Isabel v nejrůznějších denních i nočních hodinách chodila do toho pohádkového pokoje, který sloužil jen jako jeden z mnoha pokojů pro hosty a nikdy v něm nikdo nespál, a představovala si elegantní bílou dětskou postýlku s ohrádkou a jemně šustícími závěsnými chrastítky, světle žluté povlečení a káčátka, která by nechala nějakým umělcem namalovat podél štuků na stropě.

A představovala si také dítě, Allison McNealovou, krátce Allii, pojmenovanou po Isabelině matce, nebo Marcuse McNeala, po Edwardově otci.